

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 379/2022-46

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a sudcov Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou JUDr. Danicou Holováčovou, Čajakova 5, Košice, proti uzneseniam Okresného súdu Bardejov č. k. 1 C 293/2014-1199 z 19. novembra 2021 a č. k. 1 C 293/2014-1249 z 3. februára 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 20. apríla 2022, doplnenou 26. apríla 2022, domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a majetkových práv podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozhodnutiami všeobecného súdu označenými v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje napadnuté uznesenia zrušiť, vec vrátiť súdu na ďalšie konanie a priznať mu finančné zadosťučinenie, ako aj náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že na okresnom súde sa proti sťažovateľovi viedol spor o určenie existencie a vymáhateľnosti záložného práva a iné, v ktorom bol neúspešný. Rozsudok Okresného súdu Bardejov (ďalej len „okresný súd“) č. k. 1 C 93/2014-790 z 3. októbra 2019 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) č. k. 9 Co 17/2020-1056 z 15. apríla 2021 nadobudol právoplatnosť 13. mája 2021, a proti jeho II. a III. výroku podal sťažovateľ dovolanie.

3. Po podaní dovolania okresný súd vyzval sťažovateľa na zaplatenie súdneho poplatku za dovolanie vo výške 66 715,00 eur v lehote 20 dní, ktorý sťažovateľ nezaplatil, a preto uznesením z 19. novembra 2021 súd dovolacie konanie zastavil. Proti tomuto rozhodnutiu vydanému vyšším súdnym úradníkom podal sťažovateľ sťažnosť, v ktorej namietal neuvedenie lehoty na zaplatenie súdneho poplatku, nesprávnosť vystaveného platobného predpisu z dôvodu absencie časti poštovej poukážky a lehoty splatnosti, ako aj nesprávnosť poučenia na predpise. Sťažovateľ vyjadril presvedčenie, že doručený platobný predpis neobsahoval všetky náležitosti, a preto nemohol zmeškať úhradu súdneho poplatku za podané dovolanie. Taktiež namietal výšku vyrubeného súdneho poplatku a opomenutie okresného súdu poučiť ho o možnosti požiadať o osobné oslobodenie od súdnych poplatkov.

4. Napadnutým uznesením okresný súd sťažnosť sťažovateľa zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ považuje napadnuté uznesenia za nesprávne, nedostatočne odôvodnené a ústavne neudržateľné, pričom svoje námietky formuluje osobitne vo vzťahu ku každému z napadnutých uznesení.

6. Vo vzťahu k uzneseniu z 19. novembra 2021 sťažovateľ v konkrétnostiach tvrdí, že:

a) vystavený platobný predpis z 21. septembra 2021 je nesprávny, pretože v ňom absentovala časť poštovej poukážky a zároveň bol vystavený bez lehoty splatnosti a s nesprávnym poučením o tom, akým spôsobom možno poplatok zaplatiť. Z uvedeného dôvodu neobsahuje všetky náležitosti, a preto sa sťažovateľ nemohol dostať do omeškania s úhradou súdneho poplatku. Sťažovateľ poukazuje na § 10 ods. 1 zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“), z ktorého vyvodzuje, že okresný súd pochybil, pretože neurčil lehotu splatnosti;

b) ani vo výzve súdu z 21. septembra 2021 a ani v platobnom predpise okresný súd nepoučil sťažovateľa o možnosti požiadať súd o osobné oslobodenie od súdnych poplatkov;

c) výška vyrubeného súdneho poplatku je nesprávna. Sťažovateľ po celý čas argumentoval, že predmetom sporu bolo určenie existencie a vymáhateľnosti záložného práva, a preto súd nemal vyrubovať súdny poplatok za odvolanie z konkrétnej sumy, ale z neurčitej hodnoty;

d) v danej veci išlo o civilnoprávny spor, nie o spor obchodnoprávny. Sťažovateľ je totiž fyzická osoba, záložca, nie obchodná spoločnosť. Samotné záložné právo a jeho existencia, ktoré sú predmetom sporu, sú inštitútmi s povahou občianskoprávnymi noriem, a v takom prípade je možnosť súdu vyrubiť súdny poplatok limitovaná sumou 16 596,50 eur. Na podporu svojho názoru poukazuje sťažovateľ na to, že spor je vedený v rámci súdneho registra pod označením „C“ – civilné, a nie „Cb“ – obchodné;

e) pri jednotlivých položkách súd neuviedol správnu výšku poplatku, keďže nepostupoval podľa § 6 ods. 3 zákona o súdnych poplatkoch a súdny poplatok vyrátal zo súhrnnej výšky všetkých položiek, a nie každej položky zvlášť. V dôsledku toho vyrubil celkový súdny poplatok vyšší, ako vyplýva zo zákona. Ak okresný súd zaviazal sťažovateľa k povinnosti zaplatiť súdny poplatok vo výške 66 387 eur, túto mal v zmysle položky 1 písm. a) v spojení s § 6 ods. 2 zákona o súdnych

poplatkoch znížiť minimálne na čiastku 66 317 eur. Sumarizujúc uvedené pochybenia, sťažovateľ s poukazom na § 10 ods. 2 zákona o súdnych poplatkoch uvádza, že okresný súd uznesením z 19. novembra 2021 nemohol predmetné dovolacie konanie zastaviť, pretože vyrubený súdny poplatok je v zjavnom rozpore s právnou úpravou;

f) pokiaľ okresný súd zastavil dovolacie konanie, neprípustným spôsobom obmedzil prístup sťažovateľa k dovolaciemu súdu, čím porušil jeho práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

7. Vo vzťahu k uzneseniu z 3. februára 2022 sťažovateľ v konkrétnostiach tvrdí, že:

a) toto rozhodnutie je nezákonné, pretože 28. júla 2021 podal proti zákonnému sudcovi [REDAKOVANÉ] námietku zaujatosti a návrh na vylúčenie z prejednávania a rozhodovania veci. Dňa 3. marca 2022 právny zástupca sťažovateľa nahliadnutím do súdneho spisu zistil, že jeho námietka zaujatosti nebola predložená nadriadenému súdu. Sudca vo veci rozhodoval aj napriek nepredloženiu námietky na rozhodnutie nadriadenému súdu, čo sťažovateľ považuje za rozpor so zákonom a s § 54 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“). Sudca aj napriek tomu ďalej vykonával všetky procesné úkony týkajúce sa dovolacieho konania;

b) sudca rozhodol o dvoch samostatných návrhoch (návrh na oslobodenie od súdnych poplatkoch z 20. decembra 2021 a sťažnosť proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka z 20. decembra 2021) jedným uznesením, čím sťažovateľovi odňal možnosť podať sťažnosť proti rozhodnutiu o neoslobodení od súdnych poplatkov.

III.

Vyjadrenie okresného súdu

8. Ústavný súd v súlade s § 56 ods. 6 vetou za bodkočiarkou zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) považoval za vhodné doručiť ústavnú sťažnosť sťažovateľa ešte pred jej predbežným prerokovaním na vyjadrenie okresnému súdu, ktorý vo svojom stanovisku č. k. 1SprO 991/2022 z 2. júna 2022 doručenom ústavnému súdu 14. júla 2022 poukázal na odôvodnenie napadnutého uznesenia, s ktorým sa stotožnil a navyše k veci uviedol nasledujúce:

a) argument sťažovateľa o nepredložení námietky zaujatosti nadriadenému súdu nemožno považovať za pravdivý a dôvodný. Z obsahu spisu vyplýva, že okresný súd predložil námietku zaujatosti krajskému súdu, ktorý uznesením č. k. 1 NcC 4/2021-1185 z 26. augusta 2021 vrátil vec okresnému súdu ako nesprávne predloženú. V označenom rozhodnutí konštatoval, že námietka zaujatosti sa týka iba okolností, ktoré spočívajú v procesnom postupe sudcu a jeho rozhodovacej činnosti, a preto sa na ňu neprihliada a nadriadenému súdu sa nepredkladá (§ 53 ods. 3 CSP);

b) tvrdenie sťažovateľa, že o dvoch samostatných návrhoch rozhodol okresný súd jedným uznesením (o sťažnosti proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka a o návrhu na oslobodenie od súdnych poplatkoch), treba označiť za nepravdivé. Uznesením z 3. februára 2022 bolo rozhodnuté len o sťažnosti proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka, ktorým bolo zastavené dovolacie konanie. Jeho vydaniu nič nebránilo, a to ani podanie následnej (a súčasne oneskorene podanej) žiadosti sťažovateľa o oslobodenie od súdnych poplatkov. Poplatková povinnosť založená podaním dovolania totiž trvala od podania dovolania (12. júla 2021) do uplynutia lehoty na zaplatenie poplatku (2. november 2021). Pokiaľ v tejto lehote nebol súdny

poplatok zaplatený a v tejto lehote nebola sťažovateľom podaná žiadosť o oslobodenie od platenia súdnych poplatkov, boli naplnené zákonné podmienky na zastavenie dovolacieho konania.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

IV.1. K namietanému porušeniu práv uznesením č. k. 1 C 293/2014-1199 z 19. novembra 2021

9. Pokiaľ ide o namietané porušenie práv sťažovateľa napadnutým uznesením okresného súdu z 19. novembra 2021, ústavný súd s poukazom na čl. 127 ods. 1 ústavy a z neho vyplývajúci princíp subsidiarity uvádza, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri zakladaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (pozri. II. ÚS 13/01, IV. ÚS 102/09).

10. Napadnuté uznesenie vydané vyšším súdnym úradníkom mohlo byť (a v tomto prípade aj bolo) preskúmané súdom prvej inštancie v zmysle § 239 ods. 1 CSP, a to na základe sťažnosti sťažovateľa ako osobitného prostriedku procesnej obrany. O tejto sťažnosti rozhodol sudca okresného súdu napadnutým uznesením 3. februára 2022, čo v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu vo vzťahu k rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka. Preto ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

IV.2. K namietanému porušeniu práv uznesením č. k. 1 C 293/2014-1249 z 3. februára 2022

11. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka o nesprávnom procesnom postupe okresného súdu, ktorý zastavil dovolacie konanie z dôvodu nezaplatenia súdneho poplatku, čím mal sťažovateľovi znemožniť prístup k dovolaciemu súdu. Sťažovateľ považuje napadnuté uznesenie za nezákonné a ústavne neudržateľné z dôvodu nesprávnych skutkových a právnych záverov okresného súdu.

12. S ohľadom na vymedzený predmet konania ústavný súd už viackrát zdôraznil, že právo na súdnu ochranu (právo na prístup k súdu) nie je absolútne, ale v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha podmienkam (v súlade s čl. 46 ods. 4 v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy), akými sú napríklad procesná subjektivita, zákonné lehoty, náležitosti žaloby, *exceptio rei iudicatae* (prekážka právoplatne rozhodnutej veci), prekážka litispendencie, ako aj platenie súdnych poplatkov a iné podmienky súdneho konania. Ani ústava, ani dohovor negarantujú právo na bezplatné súdne konanie. Uloženie poplatkovej povinnosti v súkromnoprávných sporoch teda nemožno samo osebe považovať za rozporné s právom na prístup k súdu chráneným v čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 46 ods. 1 ústavy (napr. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Kreuz proti Poľsku z 19. 6. 2001, sťažnosť č. 28249/95, § 60; rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Airey proti Írsku z 9. 10. 1979, sťažnosť č. 6289/73, § 26 – 26, ako aj IV. ÚS 144/04).

13. Rozhodovanie o súdnych poplatkoch – napr. o oslobodení od súdnych poplatkov, o zastavení konania pre nezaplatenie súdneho poplatku a podobne – spravidla nemôže byť predmetom ústavnej ochrany, pretože aj keď sa jeho výsledok sekundárne dotýka účastníka konania, samotný „spor“ o oslobodenie od súdnych poplatkov vzhľadom na podstatu konania v zásade nedosahuje intenzitu opodstatňujúcu porušenie základných práv a slobôd sťažovateľa (z novšej judikatúry napr. II. ÚS 224/2018, II. ÚS 105/2018, II. ÚS 134/2015, II. ÚS 361/2015). Rozhodovanie o tom, či sú splnené zákonom ustanovené podmienky, napríklad pre oslobodenie od súdnych poplatkov, o následkoch nepriznania oslobodenia od povinnosti zaplatiť súdny poplatok alebo o zastavení konania pre nezaplatenie súdneho poplatku, spadá výlučne do rozhodovacej právomoci všeobecných súdov. Je preto vecou judikatúry všeobecných súdov, aby vymedzila kritériá, z ktorých bude pri aplikácii zákonných ustanovení týkajúcich sa súdnych poplatkov vychádzať (porov. I. ÚS 27/2014, III. ÚS 559/2011, III. ÚS 441/2014).

14. Aplikujúc uvedené východiská na vec sťažovateľa, ústavný súd hodnotí, že okresný súd pri rozhodovaní o poplatkovej povinnosti sťažovateľa za podanie dovolania aplikoval a interpretoval na vec vzťahujúce sa ustanovenia zákona o súdnych poplatkoch spôsobom, ktorý je ústavne čistý a nearbitrárny. Ide o aplikáciu a výklad jednoduchého/podústavného práva upravujúceho otázku poplatkovej povinnosti za podané dovolanie.

15. V prvom rade je potrebné vo všeobecnosti uviesť, že výzva na zaplatenie súdneho poplatku za dovolanie je poplatníkovi zasielaná v prípade nezaplatenia súdneho poplatku splatného podaním dovolania (§ 10 ods. 1 zákona o súdnych poplatkoch), pričom následkom nezaplatenia súdneho poplatku je zastavenie konania. Účelom výzvy nie je teda uloženie samotnej povinnosti zaplatiť súdny poplatok, ale upozornenie na jej nesplnenie. Takejto výzvy sa sťažovateľovi dostalo a po preskúmaní jej obsahu možno prisvedčiť tvrdeniam okresného súdu, že výzva vrátane platobného predpisu obsahovala všetky náležitosti vyžadované zákonnou právnou úpravou na to, aby sťažovateľ vedel a mohol súdny poplatok za dovolanie uhradiť (výška, lehota, spôsob úhrady, poučenia).

15.1 Okresný súd v reakcii na námietku sťažovateľa o tom, že platobný predpis neobsahoval lehotu splatnosti a poučenie o spôsobe úhrady súdneho poplatku, od ktorej sťažovateľ odvádzal nezmeškanie lehoty na zaplatenie súdneho poplatku, v napadnutom rozhodnutí uviedol, že posledný deň lehoty nie je možné na platobnom predpise ustáliť konkrétnym dňom, pretože tento deň sa odvíja odo dňa doručenia výzvy poplatníkovi. Pokiaľ išlo o poučenie o spôsobe úhrady poplatku, okresný súd poukázal na rozdiel uvedený na predpise a vo vystavenej výzve s tým, že vzhľadom na výšku súdneho poplatku (viac než 15 000 eur) bolo možné súdny poplatok uhradiť iba bankovým prevodom, na čo bol sťažovateľ vyslovene upozornený. To bolo dôvodom, pre ktorý platobný predpis neobsahoval poštový poukaz na zaplatenie vyrubeného súdneho poplatku. K námietke o nepoučení sťažovateľa o možnosti žiadať o priznanie oslobodenia od súdneho poplatku okresný súd poukázal na procesný charakter tohto práva strany sporu (§ 254 CSP) a zároveň na zastúpenie sťažovateľa advokátkou [§ 160 ods. 1 a ods. 3 písm. b) CSP]. Okrem toho, sťažovateľ bol o tejto možnosti v rámci priebehu sporu už poučený, a toto svoje procesné právo jedenkrát využil, pričom okresný súd o jeho žiadosti rozhodol uznesením z 24. februára 2020, ktorým mu žiadané oslobodenie nepriznal. Je preto nepochybné, že sťažovateľ si bol vedomý svojho práva žiadať o priznanie oslobodenia od súdneho poplatku za ním podané dovolanie, avšak neuplatnil si ho včas.

15.2 Okresný súd sa zaoberal i namietanou výškou súdneho poplatku, pri ktorej vychádzal z predmetu konania a relevantnej právnej úpravy (§ 6 ods. 2 a 3, § 7 ods. 10 zákona o súdnych poplatkoch). V tomto smere ozrejmil, že sťažovateľ napadol dovolaním tri vecné výroky súdu (o určení existencie a vymáhateľnosti záložného práva, o uložení povinnosti strpieť výkon záložného práva k predmetu zálohu a o uložení povinnosti zaplatiť sumu 905 044,90 eur), ktoré boli potvrdené II. výrokom rozsudku krajského súdu. Argumentu sťažovateľa o tom, že v danom prípade išlo o civilnoprávny spor, pretože takto bol zapísaný do súdneho registra, okresný súd neprisvedčil, pretože v konaní išlo o právny vzťah z úverovej zmluvy, ktorá má obchodnoprávny charakter, pričom poukázal nielen na závery vyplývajúce z rozhodnutia vo veci samej, ale i na § 261 ods. 6 písm. d) Obchodného zákonníka, podľa ktorého sa jeho treťou časťou spravujú záväzkové vzťahy z konkrétnych pomenovaných zmlúv (vrátane zmluvy o úvere) bez ohľadu na povahu účastníkov. Svoj názor podporil poukazom na uznesenie ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 385/2020 týkajúce sa obdobnej ústavnej sťažnosti sťažovateľa, v zmysle ktorého skutočnosť, v akom súdnom registri je vec zapísaná, nemá právnu relevanciu vo vzťahu k určeniu poplatkovej povinnosti.

15.3 Napokon sa okresný súd zaoberal i aplikáciou § 6 ods. 3 zákona o súdnych poplatkoch a argumentom sťažovateľa, podľa ktorého mal vyšší súdny úradník správne znížiť súdny poplatok o 210 eur (t. j. 3x 70 eur). Okresný súd interpretáciu predkladanú sťažovateľom neprijal, pretože ním podané dovolanie do elektronickej schránky je len jedným procesným úkonom, na podklade ktorého sa samotné dovolacie konanie začalo a realizované zníženie vypočítaného súdneho poplatku o 70 eur predstavuje maximálny rozsah zvýhodnenia poplatníka za použitú formu konkrétneho procesného úkonu vykonaného prostredníctvom elektronických prostriedkov.

16. Ústavný súd po preskúmaní napadnutého uznesenia dospel k záveru, že už uvedené právne závery vo vzťahu k zamietnutiu sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu o zastavení dovolacieho konania pre nezaplatenie súdneho poplatku za dovolanie sú logické a rešpektujú znenie i účel vo veci aplikovaných právnych noriem – predovšetkým príslušných ustanovení Civilného sporového poriadku a zákona o súdnych poplatkoch. Nič nenasvedčuje tomu, že by okresný súd vyrubil súdny poplatok vo výške odporujúcej právnej úprave, čo by malo podľa sťažovateľa vyústiť do aplikácie § 10 ods. 2 písm. c) zákona o súdnych poplatkoch. Prekážkou zastavenia konania nebolo ani podanie návrhu na oslobodenie od súdnych poplatkov, pretože ako vyplýva z napadnutého uznesenia, tento návrh podal sťažovateľ až po podaní sťažnosti proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka (21. decembra 2021). Lehota na zaplatenie súdneho poplatku začala plynúť podaním dovolania (12. júl 2021) a skončila uplynutím lehoty na zaplatenie súdneho poplatku stanovenej vo výzve súdu (2. november 2021). Okresný súd preto s poukazom na § 14 ods. 3 zákona o súdnych poplatkoch nemohol prihliadať pri rozhodovaní o sťažnosti sťažovateľa na oneskorene uplatnený návrh na priznanie oslobodenia od súdnych poplatkov. Odôvodnenie napadnutého uznesenia je dostatočným podkladom na výrok, ktorým okresný súd zamietol sťažnosť sťažovateľa, a preto možno konštatovať, že právne závery okresného súdu nie sú zjavne neodôvodnené ani arbitrárne, a sú tak ústavne akceptovateľné. Za týchto okolností ústavný súd nemá ústavne relevantný dôvod ani oprávnenie na to, aby tieto závery prehodnocoval a následne ich podroboval ústavnoprávnej korekcii.

17. Je potrebné zdôrazniť, že sťažovateľ aj pred ústavným súdom zopakoval námietky, ktoré už boli predmetom preskúmania okresným súdom, na základe ním podanej sťažnosti proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka s cieľom zvrátiť právoplatné zastavenie dovolacieho

konania. Sťažovateľ tak vedome stavia ústavný súd do pozície bežnej prieskumnej inštalácie všeobecného súdnictva, keď požaduje, aby ústavný súd vec opätovne posúdil. Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštaláciou v systéme všeobecného súdnictva a že jeho úlohou nie je nanovo vyhodnocovať skutkové a právne okolnosti prípadu a nahradiť závery všeobecných súdov svojím vlastným názorom, ale presvedčiť sa, že závery všeobecných súdov nie sú prejavom svojvôle, ktorá by mohla mať za následok porušenie práv sťažovateľov.

18. O taký prípad vo veci sťažovateľa nešlo. Nie je možné podľa názoru ústavného súdu prisvedčiť sťažovateľovi v jeho názore, že procesný postup okresného súdu súvisiaci s vyrubeníím súdneho poplatku bol nezákonný a že mu bol odopretý prístup k dovolaciemu konaniu. Okresný súd presvedčivým spôsobom poukázal na to, že k zastaveniu dovolacieho konania došlo po realizovaní procesne správneho postupu súdu súvisiaceho s vyrubeníím súdneho poplatku a za situácie, pri ktorej existovalo právoplatné rozhodnutie o nepriznaní oslobodenia od súdnych poplatkov, ktoré nebolo v ďalšom konaní revidované, pričom v lehote na zaplatenie súdneho poplatku za dovolanie sťažovateľ nepožiadaval o priznanie oslobodenia od v tom čase splatnej poplatkovej povinnosti. Z uvedeného vyplýva, že okresný súd napadnutým rozhodnutím nemohol zasiahnuť do práv sťažovateľa na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie, pretože toto rozhodnutie predstavovalo zákonný následok nezaplatenia súdneho poplatku za dovolanie, pričom tento následok vyplývajúci z § 10 ods. 1 zákona o súdnych poplatkoch nepodlieha prípadnej diskrecii vo veci konajúceho všeobecného súdu. Ústavný súd vo svojich rozhodnutiach už opakovane konštatoval, že základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru nemôže všeobecný súd porušiť, ak koná vo veci v súlade s procesno-právnymi predpismi upravujúcimi postupy v civilnom spore (II. ÚS 122/05, III. 591/2013).

19. Napokon, ústavnej akceptovateľnosti napadnutého uznesenia nebráni ani námietka sťažovateľa týkajúca sa zákonného sudcu, proti ktorému podal námietku zaujatosti. Z vyjadrenia okresného súdu, ale najmä z priloženého rozhodnutia krajského súdu z 26. augusta 2021 sa totiž ústavný súd presvedčil, že okresný súd v súlade s § 54 ods. 1 CSP predložil námietku zaujatosti spolu s vyjadrením zákonného sudcu krajskému súdu. Krajský súd v označenom rozhodnutí konštatoval, že vznesená námietka zaujatosti sa týkala len okolností, ktoré spočívali v procesnom postupe sudcu a jeho rozhodovacej činnosti, preto na ňu neprihliadol (§ 53 ods. 3 CSP). Súčasne uviedol, že vec sa nadriadenému súdu ani nemala predkladať, a preto ju vracia ako nesprávne predloženú. Z uvedených dôvodov vyhodnotil ústavný súd i túto námietku ako zjavne neopodstatnenú.

20. Vzhľadom na prezentované závery ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú. Z rovnakého dôvodu ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť aj v časti namietaného porušenia majetkových (hmotných) práv podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu, ktorých porušenie sťažovateľ namietal len v súvislosti s argumentáciou k porušeniu práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

21. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 23. júna 2022

Miloš Maďar
predseda senátu